

הרהורים על מיניות פאסיבית בחברה אקטיב(יסט)ית

מאת: ליעד

לפני כמה חודשים בחורה אחת שהכרתי התחילה להסתובב במחוזות השמאל הרדיקאלי, במיוחד בקרב הפאנקיסטים. היא בעצמה מעולם לא הכירה לא פאנקיסטים פוליטיים ולא אקטיביסטים במשרה מלאה, לכן כל העולם הזה נראה לה חדש ומעניין. לאחר מספר ימים של העמקה בשטח, בדרך החיים ובנפשות הפועלות, היא מושכת אותי לצד ואומרת לי "יש משהו מאוד א-מיני בקבוצת האנשים האלה. הם לא מזדיינים?". כל מה שהייתי יכולה לחשוב לעצמי זה שאם זה כל-כך גלוי וברור אז באמת אנחנו בצרות. או אולי רק אנשים שרוצים להזדיין ונמאס להם מדיכוי מיני פנים-קהילתי. כמוני.

אני יכולה לקחת את זה למקום יותר אישי. היו לי מספר ניסיונות להתחיל עם גברים* אקטיביסטים/ פאנקיסטים/ שמאלנים רדיקליים או שילוב של השלושה. חלקם הניבו כל מיני מעשים מגונים מהסוג המיני וחלקם הגיעו למצבים של דחפים עצורים ומשאלות הדדיות שלא התממשו. אחרי מספיק מקרים כאלו הגעתי למסקנה שלא אני היא הדפוקה מינית, אלא אתם. יש לאנשים כאן פחד מוות מכל מה שקשור למיניות, בין אם מדובר במיניות במובן הרחב של המילה ובין אם מדובר בפחד מנשים אסרטיביות מינית ובין אם הם מפחדים ממני ספציפית. אנשים כל-כך פוחדים ממיניות, שלעיתים קרובות מחשבות או מעשים מיניים הופכים למכבידים, בלתי נסבלים ובלתי אפשריים.

תסריט לדוגמא: שני אנשים מעוניינים זה בזו, אך הם לא מתחילים אחד עם השנייה. ואם כן אז הבחורה בדרך-כלל היא זו שעושה את הצעד הנועז. בדרך כלל מישהי או מישהו מהם מוותר על כל ניסיון למימוש, ושני הצדדים יוצאים מתוסכלים בצורה שרק מנציחה מתח ומרירות בין שניהם. מיניות בקהילתנו, לפחות בכל אופן שכולל יציאה מחדר המיטות האטום הרמטית משאר החברה, היא דבר שיש להתייחס אליו בצורה אחת: הימנעות.

אז זהו, שנשבר לי הזין ממכם. בתור אחת שבאה מרקע בו מעשים רדיקאליים כוללים גם התייחסות רדיקאלית למין, מיניות ומערכות יחסים, אתם כולכם שמרנים מודחקים ברמה שבבתי-כנסת היו גאים בכם. חלאס! אתם מדכאים אותי.

* אני מודעת לכך שחלקים לא מבוטלים מהמאמר הזה נכתבים בצורה הטרוסקסואלית. מה לעשות, אני די הטרוסקסואלית כשזה מגיע למין (למרות שאני לעולם לא פוסלת אופציות אחרות, הינט הינט...), ונתוצאה מכך, כשאני כותבת על ניסיונות אישיים- העמדה הסטרייטית רווחת. על כל פנים, קחו את האופציה ההטרוסקסואלית בתור הצעה בלבד, ואחת שנוטה להיות די דפוקה ואינה בהכרח מומלצת. עמקן הסליחה.

העובדה שפאנקיסטים הם א-מיניים או שמרנים בגישתם כלפי סקס, היא לא דבר חדש ואני לא צריכה לספר לכם את זה. השאלה הרלוונטית היא למה זה ככה, ויש לי כמה ספקולציות בתור תשובה. בין יתר מנגנוני הדיכוי שפאנקיסטים צעירים ומודעים-פוליטית מזהים נמצאים גם שוביניזם, סקסיזם וכוחנות נגד נשים. הצורה הבולטת ביותר שבה אלה באים לידי ביטוי בחברה הישראלית היא בהתנהגות הגבר המצ'ואיסט והמסוקס כלפי קורבן הטרף שלו לאותו לילה - זיון בצורת אישה, אשר דרכה אותו בחור מממש את האגו הגברי שלו. כל ה"היי בונה" ויתר צורות ההטרדה המינית לסוגיה כבר מזמן יצאו מהאופנה עבור האקטיביסט המודע. להיות גבר מצ'ואיסט, מיליטריסט וגברי, לפחות כלפי חוץ, זה פשוט לא סקסי וגם לא "פוליטיקלי קורקט".

אז למדנו איך לא להתנהג. רק מה הבעיה? אף אחד לא יושב וחשב על דרך חלופית נאותה. ובסופו של דבר אנשים כן רוצים להזדיין, וכאן בדיוק הם נתקעים: להתנהג כלפי נשים כמו מצ'ו-חרא, או לחלופין להפנים ולהדחיק כל מיניות שרק עולה להם לראש. כך נולד דור שלם של אקטיביסטים "אלטרנטיביים", עצורים ומודחקים מינית. בכך שאיננו יוצרים אלטרנטיבה, אנחנו לא רק יוצאים עצורים מינית, אלא אף ממשיכים לקעקע את תפיסות מצ'ואיסטיות כלפי נשים, רק באופן קצת יותר סמוי ומבלי לשים לב. לאיזה גבר אין סרטי פורנו שהוא מוריד על המחשב? גם החנונים הגדולים ביותר בינינו וגם שוחרי זכויות הנשים, מפנטזים בדרך-כלל שהם אותו גבר שמזיין נשים, רוצים להיות "מלמעלה", לצאת גבר. הדבר היחיד שמבדיל בינינו לבין שאר החברה הוא רגשות האשם שיש לנו כלפי העניין, מה שכמובן גורם להדחקה.

אנחנו מונעים את יצירתו והתפתחותו של שיח אלטרנטיבי בתחום המיניות*, שיח שמאפשר מיניות כדבר טבעי, בריא, לא מדכא וקצת יותר (אהמ) קיים. בגלל שרובנו לא מסוגלים לפתח שיח אמיתי ואישי על מיניות, אנחנו בסך הכל משמרים את המצב הקיים, שהוא גם לא מספיק חתרני וגם לא מהנה. אתם מספיק פסיכים כדי לא להזדיין או לא לחשוב בכלל על סקס? בשביל לא לפתח את הפנטזיות מיניות שלכם? מה זאת תרבות ה"לא" הזאת? אין שום דבר רע בלהזדיין, או בלמתוח גבולות. להפך. להזדיין ולמצוא דרכים חדשות להזדיין זה כיף, טבעי, ידידותי לסביבה, צורת בילוי לא-צרכנית, שחרור משאלות. עם כל טוהר האידיאולוגיה שלם למה שלא נעשה משהו שאנחנו נהנים ממנו? אנחנו לא בעונש. אם להיות פאנק זה לדעת גם איך לעשות חיים, איך ליהנות מהרגע, ואיך להעיז לנסות דברים חדשים, אז תתחילו לממש.

* כאן אני חייבת לתת קרדיט לשיח הקיים על מיניות בין גברים לגברים ובין נשים לנשים- כלומר, עם אנשים שבחברה הטרוסקסואלית אין ביניהם מתח מיני. כן, אני חושבת שהדבר ראוי לציון חיובי.

אתן לכן דוגמא. אני מתה על ללכת מכות עם שוטרים. זה עושה לי את זה. לא שאי פעם הייתי מתחילה דבר כזה, כי קשה לי להכות אנשים במקומות כואבים אפילו אם הם שוטרים ואפילו אם אני ממש חושבת שמגיע להם ושהנה מצאתי הזדמנות אקסקלוסיבית להכניס להם. אבל אתם יודעים, הפגנות, בלגאנים, "ניגוד אינטרסים" בינו לבין השוטרים... ככה קורה שאני, כמו חלק מכן, מצאתי את עצמי במצבים אלימים עם שוטרים. עזבו שניה את מי התחיל. אני אף פעם לא מתחילה מכות. וכלל עזבו גם את הדבר הנכון לעשות, אם בכלל קיים דבר כזה. כשכל הבלגאן עם השוטרים מגיע, כשאני רואה אותם רצים לעברי, טראח! מהומות, כל הדם עולה לי לראש, אני לא זוכרת כלום מה קורה סביבי, רק הגוף שלי פועל. יש בזה משהו מאוד אורגזמטי. לא מיני בכלל, שלא תבינו לא נכון- אני לא גומרת מזה, אבל צורת ההתנהלות במצבים כאלו, כשהגוף פועל באופן אוטומטי, כשהפער בין היד לשכל מצטמצם ברמה שבה אין יותר שליטה, כשהמצב דורש הפעלה מיידית, תמיד מציף את גוף שלי אדרנלין. וזה כרוך בפורקן. דומה מאוד לסקס. כי כשגופים מתערבבים זה אל תוך זה, לא משנה אם הם הולכים מכות או מזדיינים או מלטפים אחד את השני- הכל מאוד דומה.

אני לא יודעת אם מישהי מכן מוכנה להודות בכך, אבל ברור לי שאני לא היחידה שנהנית מבלגאנים עם שוטרים, למרות שזה לא פוליטיקלי קורקט להודות בכך, כי עדיף לנו להגיד שהמשטרה אוהבת להרביץ לנו (מה שבאמת נכון), ושנחנו רק נקלענו למצבים כאלה (מה שגם נכון). אבל באופן ברור יש מספיק מכס שגם נהנים מהקטע. הייתי שמחה אם תחשבו שנייה על הסיבות. אישית, עם כמה שאני נהנית מללכת מכות עם שוטרים, אשמח ללכת מכות עם שוטרים קצת פחות ולהזדיין קצת יותר.

אפשר להצביע על שתי צורות דיכוי שבהן הקהילה שלנו חקטת באופן שוטף. הראשונה- הומופוביה. לא אכפת לי אם פעם הלכתם למצעד הגאווה. כל הומו-פאנקיסט שאני מכירה צריך לנסוע לחו"ל כדי לצאת מהארץ. יש קונפורמיזם אדיר בקרב גברים להיות גבר, לשים זין, להיות קשוח- כי זה נחשב "גברי", ולדחות כל דפוסי התנהגות "נשיים", שכוללים הפגנת רגשות, מגע פיזי, הכרה בפחדים וחיפוש צורות מחאה בלתי כוחניות. לא כל הגברים מסתדרים עם רשימת התכונות הזו, ובין הראשונים אליהם ניתן להתנגד על בסיס זה נמצאים ההומואים. אתם בזים להם בגלל שצורת ההתנהגות שלהם לא מספיק "גברית" כביכול, ואתם לא קוראים לזה הומופוביה. אבל פחד וסלידה מגבר שמבטא את משאלותיו המיניות כלפי גברים, פחד מפני האפשרות שהוא יתחיל אתכם, הגברים, והפחד שלא תוכלו להתמודד עם זה- כל אלו גורמים לכם לדחות אותו. איך תקראו לזה אם לא הומופוביה?

הדיכוי השני הוא הטרוסקסיזם, שמשמעותו מחיקת כל אופציה לא סטרייטית מן החברה. הדבר הולך טוב עם מונגמיזם סטרייטית. תבדקו כמה זוגות קיימים בנינו, וכמה מהם קווירים או בלתי-מונגמיים? איפה האתגר החברתי שאנחנו אמורים להציב למוסד המשפחה הגרעינית והמונגמיה? אין לי שום דבר נגד מונגמיה סטרייטית, אבל אני רוצה לראות גיוון. כשזו צורת ההזדווגות הכמעט-יחידה, אני מתחילה לשאול את עצמי אם אנחנו באמת פתוחים לאופציות אחרות. מה זה משנה אם יש או אין לנו ילדים, ואם אנחנו נשואים על הנייר או לא?

אנחנו נשים ואנשים שבאו מתוך החברה הישראלית, שהיא פטרויסטית, ציונית, לאומנית, צרכנית, קפיטליסטית, הטרוסקסיסטית ומדכאת נשים ומיניות. אז סבבה שעבדנו קשה כדי למצוא ולממש אורח חיים שבכדי למנוע דיכוי כולל מגורים בזול, אוכל מהזבל, אופניים, טבעות, שיפוץ ובנייה DIY וכמה שפחות עבודה בשכר. אבל יש כמה נושאים שממש לא נגענו בהם חוץ מלהגיד "אנחנו תומכים ב-" או "אנחנו מתנגדים ל-". מדובר בנושאים הכי אינטימיים וקרובים אלינו. איך אנחנו מזדיינים, עם מי ובאילו תנאים, ואיך אנחנו מתמודדים עם המיניות שלנו. בעלי- החיים, הסביבה והפלסטינים הם המרוויחים הגדולים מיישום דרך חיים נטולות דיכוי, הם ה"אחר" האולטימטיבי של החברה בה אנחנו חיים, הגורם הכי רחוק מאתנו. נראה אתכם מיישמים דברים דומים לגבי אנשים שאליהם אתם יכולים להסתכל בגובה העיניים, שאיתם אתם מזדיינים או לפחות רוצים להזדיין.

אנחנו אומרים לאנשים סביבנו "תעיזו. תעיזו לעשות מה שאתם רוצים. תעיזו לצאת מהבועה שלכם. תעיזו לחשוב אחרת. תעיזו לחיות, אנחנו עשינו את זה". ונכון, אנחנו העזנו לצאת מחוץ להגמוניה. העזנו להתנגד לממשלה גם כשזה לא בדיוק פופולרי. העזנו להתחבר ל"אחר" הפלסטיני גם כשזה נחשב למסוכן. העזנו לחסום כבישים, לרסס גראפיטי, לצאת מהנרמה, לקחת שליטה על המרחב הציבורי. כל אלו משמעותם לקיחה של החיים בידיים, לקיחת אחריות אישית, ניסיון לחיות. צריך אומץ לעשות אותם, אומץ שלשאר האנשים בחברה אין. הרבה אנשים רוצים לחיות כמונו, אבל מפחדים. הם מפחדים להיות מובטלים. מפחדים שלא יהיה להם כסף לעוד בגדים ועוד צעצועים אלקטרוניים. מפחדים לאבד את הכבוד שהחברה מעניקה לפטריוטים בעלי משרה טובה. יש כאלה שמאוד מעריכים אותנו כי אנחנו מגלמים עבורם שיא מסוים של מימוש עצמי, של אידיאולוגיה ודרך חיים. מצד שני, יש אנשים שלוקחים את האומץ הזה למחזות אחרים, למקומות שהרבה מאיתנו לא מעיזים בכלל לגשת. אנחנו, כיצורים פוליטיים, תרגמנו את הדברים רק אל המישור הפוליטי. שם ורק שם באה לידי ביטוי התעוזה שלנו.

רוב האנשים בחברה ה"נורמאלית" מבטאים את תעוזה במישור האישי. אהבה, מערכות יחסים, זיונים בדיוק-עם-מי-שבא-לי (בלי שיחשבו שאף אחד מאתנו הוא איזה שרמוטה), להתחיל עם מי שאני רוצה, היכולת לממש ריגוש מיני, ניתוח התיזות ש"זיון מחוץ למערכת יחסים = בגידה" או "להזדיין זה זול ומלוכלך" - בעולם הלא-אקטיביסטי זה מה שנקרא תעוזה. לנו נשאר הפחד. פחד מדח"יה, פחד מפגיעה, פחד מהתמודדות עם הבחורה שאיתה שכבת ביום שלאחר מכן, פחד שלא תתאימו פיזית כשתזדיינו, פחד שכל אחת תרצה משהו אחר, פחד ממה שיגידו. למרות שהרבה מאיתנו חושבים שהפכנו ליצורים עירוניים ונאורים, בתוך הראש אנחנו חיים במנטאליות של קיבוץ סגור, מקובע וצר-אופקים, במיוחד בכל מה שקשור למיניות. אני לא מנסה להגיד שאנחנו צריכים להיות כמו יתר החברה הישראלית (חלילה!), אבל לדעתי לא היה מזיק לנו לאזן את עצמנו ולהעז קצת לא רק במקומות המוכרים לנו.

אז רק תזכרו שסקס יכול לשמש ככלי התנגדות לממסד. שמרנות מינית היא אחת מצורות המשטור החברתי הכבדות והמוכרות ביותר בעולם. כל הרעיון הוא שחברה אומרת לנו איך להזדיין, עם מי, כמה, ובאיזו מסגרת. משטור המיניות קיים כדי לשמר את המשפחה הגרעינית (גבר-אישה-נישואים-ילדים), וזאת כדי לשמר את מעמדו של הגבר כעליון בתוך המשפחה, וכתוצאה מכך גם בראש החברה. במלים אחרות - פטריארכיה. אפשר להילחם בהטרסקסיזם, הומופוביה, שנאת זונות ודיכוי נשים חזקות ואסרטיביות-מינית בכל רמת מחאה שניתן להעלות על הדעת. צורה מעשית יותר של מלחמה בדיכוי מסוג זה היא להזדיין בכל צורה אשר שוברת את התפיסה המונגמית וההטרסקסיסטית של החברה. כך יוצרים אלטרנטיבה. תקראו לזה "סקס כפעולה ישירה".

לאחרונה יצא לי לשמוע מומחה לטיפול בבעיות מין (אני ממליצה בחום) מדבר על כך שהבעיה המינית הנפוצה ביותר היא הדחקת המיניות או התכחשות למיניות. לרוב, כך טוען אותו מומחה, חוסר הביטחון במיניות גורם לביישנות, שיצרת מחסור במימוש מיני לאורך זמן ארוך מן הרצוי. אני לא הולכת להגיד לכם איך לשפר את חיי המין שלכם. תפעילו את הראש בעצמכם. אבל מניסיוני האישי, להתחיל לדבר על זה היא התחלה יפה. ואם אתם מורידים סרטי פורנו, לפחות תורידו סרטים איכותיים. יש סרטי פורנו שמביעים תשוקה, פיתוי, פנטזיות נשיות, סרטים מבוימים על ידי נשים או סרטים של זוגות אמיתיים, ולא רק שחקני פורנו. באופן אישי, מצאתי שהתבוננות ביקורתית בסרטי פורנו גרמה לי לחשוב על דברים שאני אוהבת ולא אוהבת בסקס ובפורנוגרפיה, וגם למדתי כמה טריקים חדשים. דרך אגב, צפייה ביקורתית לא סותרת צפייה מחרמנת.